(468) "घुर भीमार्थशब्दयोः" (VI-तुदादिः-1345. सक. सेट्. पर.)

घोरकः-रिका, घोरकः-रिका, जुघुरिषकः-जुघोरिषकः-षिका, जोघुरकः-रिका; घोरिता-त्री, घोरयिता-त्री, जुघुरिषिता-जुघोरिषिता-त्री, जोघुरिता-त्री; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि तौदादिकशब्दार्थककुर (229) धातुवत् बोध्यानि। इगुपधलक्षणे कप्रत्यये—घुरः। घुर्घुरः—इगुपधलक्षणक-प्रत्यये "कृञादीनां के द्वे भवतः" (वा. 6-1-12) इति द्वित्वे पृषोदरादित्वात् (6-3-109) हलादिः शेषः (7-4-60) न प्रवृत्तः। घञि घोरः[A]।

(469) "घुषि कान्तिकरणे" (I-भ्वादिः-652. अक. सेट्. आत्म.)

घुषेर्विशब्दनादौ णौ घोषयत्यविशब्दने ॥

घोषतीतीदितो घुंषेद् घुंषते कान्तिकर्मणि।' (श्लो. 169-170) इति देवः।

"घषीत्यदुपधं पेठतुश्चन्द्रकाश्यपौ। स्वामी घसेति दन्त्यान्तमदुपधं पपाठ। यथा वयं, तथा देवमैत्रेयदुर्गाः। षकारान्तोऽप्ययं 'घुषिर् अवि-शब्दने' इत्युत्तरधातुसाम्यादिह पठितः॥" इति मा. धा. वृत्तिः।

[1]घुंषकः-षिका,	घुंषकः-षिका,	जुघुंषिषकः-षिका,	जोघुंषकः-षिका;
घुंषिता-त्री,	घुंषयिता-त्री,	जुघुंषिषिता-त्री,	जोघुंषिता-त्री;
—	घुंषयन्-न्ती,	घुंषयिष्यन्-न्ती-ती;	—
घुंषमाणः,	घुंषयमाणः,	जुघुंषिषमाणः,	जोघुंष्यमाणः;
घुंषिष्यमाणः,	घुंषयिष्यमाणः,	जुघुंषिषिष्यमाणः,	जोघुंषिष्यमाणः;
[2]घुन्-घुंषौ-घुंषः;	—	—	—
घुंषितम्-तः,[B]	घुंषितः,	जुघुंषिषितः,	जोघुंषितः-तवान्;
घुंषः,	घुंषः,	जुघुंषिषुः,	जोघुंषः;
घुंषितव्यम्,	घुंषयितव्यम्,	जुघुंषिषितव्यम्,	जोघुंषितव्यम्;
घुंषणीयम्,	घुंषणीयम्,	जुघुंषिषणीयम्,	जोघुंषणीयम्;
घुंष्यम्,	घुंष्यम्,	जुघुंषिष्यम्,	जोघुंष्यम्;

1. 'इदितो नुम् धातोः' (7-1-58) इति नुमि, 'नश्चापदान्तस्य झलि' (8-3-24) इति नकारस्यानुस्वारः। एवं सर्वत्र ज्ञेयम्।

2. क्विपि, षकारस्य 'संयोगान्तस्य—' (8-2-23) इति लोपः।

A. 'मुरादिबन्धुः क्षुरघोरचेताः पुरन् खलानां जनजीवबर्ही।' धा. का. 2-77.

B. 'गादमैत्रसगृह्यमाणधीर्भूषणग्लहनघुंषितो बलः॥' धा. का 1-82.